

* Απόψε φέγγει το φεγγάρι, και το φεγγάρι τὰ γαπῶ.

Ἡ ἀγάπη μου ξεσκέπασε τὸν κόσμον. Διδάστημά μου μπροστά μου δὲν ὑπάρχει. Μάκρος, ἔχουνε μάκρος ἀπέραντο οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Σβήνουν οἱ καιροί. Βλέπω τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, τὸν Παρθενῶνα βλέπω στὴν πρώτη τὸν ἀχάλαστον ὁμορφιά. Βλέπω τοὺς Μεγάλους καὶ βλέπω, μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὴν ἀθάνατη χώρα ὅπου μιὰ μέρα ὁ ἥλιος ἀνάτελε καὶ φάτισε τὴν οἰκουμένη.

* Απόψε φέγγει το φεγγάρι, και το φεγγάρι τὰ γαπῶ.

Μὲ τὶς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ λούζεται ἡ ἀθάνατη χώρα ποὺ ἀγάπησε τὸν ἥλιο. Λούζεται, καὶ τὸ καινούριον τὸ φῶς τῆς δίνει μιὰ καινούρια μορφή. Τὸ φεγγάρι μὲ τὴ λύπη του τὴ λούζει, τὴ λούζει μὲ τῶν πεθαμένων τὸ λογισμό, τὴ λούζει μὲ τὸν πόνο. Κ' ἡ ἀγάπη ποὺ χύνει στὸν κόσμον τὸ φεγγάρι, ποὺ μυσιὰ μὲ τοὺς πατέρες μᾶς συνδέει, συνδέει ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἢ Ἀγάπη.

* Απόψε φέγγει το φεγγάρι, και το φεγγάρι τὰ γαπῶ.

* Απόψε φέγγει το φεγγάρι και το φεγγάρι τὰ γαπῶ.

Εἶμαι κάτω στὴν Μπρετάννια καὶ περπατῶ στὸ περιβόλι. Μοῦ ἔμαθε τὸ φεγγάρι τὴ γλῶσσα τοῦ καημοῦ. Μεκροφάντες εἶναι οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Συναδερφώνουνε τὴ γῆς μὲ τὰ περασμένα. Σιμώνουνε οἱ πεθαμμένοι καὶ γλῶσσα στᾶζει στὴν ψυχὴ μου. Ἐρχεται ἡ γλυκεῖά μου ἡ πονοδαρμένη μ' ἕνα χαμόγελο στὸ χεῖλι τῆς τὸ ἀπαλό. Βγαίνει μιὰ κόρη δόλοφρη ἀπὸ τὰ πέφκα καὶ λαχταρεμένα μὲ χαιρετᾷ. Περχεύεται ἡ ἀγάπη τῆς καὶ σμίγουνε οἱ τόποι καὶ οἱ καιροί.

* Απόψε φέγγει το φεγγάρι, και το φεγγάρι τὰ γαπῶ.

Πέμπτη, εἰκοσι ἐπτά τοῦ Σηπτεμβρίου, 1906.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Δύτρα).

—Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΜΟΥΣΑΣ (μὲ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδου).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτί καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο. Πουλεῖται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» δρ. 3, 50.

σπείρισε, —ξεκλειδῶσε χωρὶς νὰ βιάζεται ἕνα ἕνα τὰ συρτάκια, τὸ γραφεῖο, τὰ ντουλάπια, μπορεῖ νὰ ψάξει καὶ στὶς τσέπες τοῦ Γοργία καὶ τοῦ ἔκλεψε ὅ, τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Τὰ μάζεψε ἔπειτα ὅλα, τᾶκαμε ἕνα μπόγο, στράφηκε, καληνύχτισε, ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ προσοχή, σὰ νὰ θελε νὰ μὴ σχηματίζεται ρέμα καὶ κρυώσει τὸ καμένο τὸ γεροντακικὸ καὶ κατέβηκε ἀρελέστατα τὴ σκάλα, κατὰ χτυπώντας τὰ πόδια του.

Ὁ Γοργίας ἔμαθε τὴν ἑλληνικὴν τὸ πρῶτον κατὰ λαθεῖ τί σημάκία ἔχει αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του, —στενοχωρήθηκε. Δὲν τοῦ εἶχανε ἀπομείνει σχεδὸν καθόλου λεφτά, ὅλες οἱ οἰκονομίαι τῆς ζωῆς του πού τις εἶχε προορισμένες στὴν ἐκδοσὴ τοῦ Σοφοκλή του, ὅλες τοῦ τις ἔκλεψε ὁ λωποδύτης, χτὲς τὴ νύχτα.

Καὶ ἰώρκα;

Νὰ πεθάνει τῆς πείνας δὲν τὸν ἔμελε καὶ πολὺ γιὰ τὴν οὐκ ἀναξαρτήτως πείναν ἀπὸ τὴν πείναν. Μὰ ἤθελε νὰ κρατῇ τὸ λόγο του στὸ Σοφοκλή, νὰ τὸν ἐκδόσει στὴν τέλει ἐκδοσὴ πού ὀνειρευότανε, κ' ἔτσι βρισκότανε σὲ μιὰ φοβερὴ ψυχικὴ ἀνεμύζαλη.

Ἐῖτανε γερότος ἀπάνω στὰ βιβλία του καὶ σκε-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τὶς ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρίμηνας (8 δρ. τὴν τρίμηνα) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στέλλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), στὸ κδόκι Ἰαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουζή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐθνοσυνέλευση—Τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ χάος—
Ἡ ἀμνηστία—Ἀλὰ βουλευτικὲς ἐκλογές.

ΜΙΑ λύση στὴν πολιτικὴν μας κατάστασιν ἔδειξε ὁ κ. Βενιζέλος, τὴν ἐθνοσυνέλευσιν. Καὶ συζητιέται ἡ γνώμη του σήμερον ἀπ' ὅλους τοὺς πολιτικούς καὶ πολιτικολόγους μας καὶ ὅποιος ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ παρακολουθῇ ὅλην αὐτὴ τὴ συζήτησιν δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει σ' ἕνα θετικὸ συμπέρασμα ἂν θὰ ὀφελήσῃ δηλ. ἢ ἂν θὰ βλάψῃ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν. Τόσο οἱ γνώμες εἶναι διαιρεμένες καὶ τόσο οἱ περισσότερες γνώμες εἶναι, νὰν τις ποῦμε, ἀερόγνομες, ἀφοῦ σὲ καμιά βάση δὲ στηρίζονται.

Τὸ ζήτημα γιὰ μᾶς τὸς ἀπλόους δεικνύεται ξεαστερώτερα καὶ ἀπλούστερα. Ἐχομε σήμερον τὸ Στρ. Σύνδεσμον ποὺ ὤξω ἀπὸ κάθε Σύνταγμα καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος πολιτεύματος, κυβερνᾷ ἀκυβέρνητα αὐτὴ τὴ χώρα. Γιὰ νὰ φύγῃ ὁ Σύνδεσμος ἀπὸ τὴ μέση εἶναι κάπως δύσκολον, ἂν ὅχι καὶ ὁλωδοιόλου ἀδύνατον. Κι ὅταν ἀκόμα βρεῖ πὼς γινήκανε ὅλα ὅσα ζήτησε, πάλι θὰν τοῦ εἶναι δύσκολον νὰ ποταρῇ, γιὰ τὸ ἔχουν πολυκαλὰ ὅλοι τοῦ Συνδέσμου πὼς μόλις «καταθέσουν τὰ ὄπλα» ἔχουνε νὰ πλερώσουν πολὺ ἀκριβὰ ὅλα τοὺς τὰ σημερινὰ καμώματα.

φτότανε, λυπημένος.

—Κ' εἶναι ἀργά, εἶναι ἀργά, νὰ διοριστῶ πάλι καὶ νὰ κερδίσω... Δὲ θὰ προφτάσω... Ἀδύνατον, δὲ θὰ προφτάσω...

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἀνατάραιε τὸ σωματικόν του, τὸ στόμα του ἀνοίχτηκε μὲ τρόπο καὶ ἀμνηστικὸν καὶ φωνήενε τὰ γούλα καὶ ἀποπάνω τοὺς καμπουρωτὴν ἡ μύτη ἔσκυψε σὰν παπαγάλος ποὺ ἀποκρεμότανε νὰ δεῖ ἂν ἔχει τίποτε κρέας τὸ στόμα μέσα νὰ τὸ ἀρπάξῃ νὰ τὸ φάει.

—Τί θὰ γενῶ; τί θὰ γενῶ; Ἰού νὰ πάω;

Ἐάντου θυμῆθηκε καὶ χαμογέλασε. Κ' ἡσύχασε. Ἀντὶ νὰ πάει στὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ περιμένει καὶ νὰ δηγηθῇ τί τοῦ γίνηκε καὶ νᾶχει χαρτομέρια καὶ φασκίριες καὶ διατύπωσης πού φοβότανε, προτίμησε νὰ πάει στὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου νὰ τὴ δεῖ καὶ νὰ ἡσυχάσει.

—Θὰ πάω, θὰ τῆς βρῶ, θὰ καθίσω ἀπέναντί της καὶ θὰ τὴ βλέπω νὰ ὑψώνεται ἀποπάνω μου ἡρεμῇ, ὁλόμπικα, ἀκατάδεχτη καὶ νὰ κυτᾷ με μὴν περιφρόνησιν ἑλληνικὰ τοὺς βάρβαρους πού ἐρχοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου νὰ τῆς δοῦνε. Πόσο μ' ἀρέσει ἔτσι πού ἀνοίγει τὴν ἀγκυλιά της καὶ θέλει νὰ μὲ σφίξει καὶ δὲν μπορεῖ

Γιὰ νὰ λείψῃ λοιπὸν ὁ Σύνδεσμος, κάτι ἄλλο πρέπει νὰ γίνῃ, κάπιο σοβαρώτερον γιαντρικὸν πρέπει νὰ δοθεῖ. Καὶ τὸ γιαντρικὸ αὐτὸ εἶναι ἡ ἐθνοσυνέλευσις.

*

ΣΤΟ χάος, λέει ὁ κ. Εὐταξίας, θὰ πείσουμε μὲ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν. Μὰ μήπως σήμερον βρισκόμαστε ὤξω ἀπὸ τὸ χάος, γιὰ νὰ φοβούμεστε μήπως πείσουμε σὲ αὐτὸ μὲ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν;

Πολὺ νόστιμη καὶ σωστὴ ἡ ἀπάντησις πού δώσανε στὸν κ. Ράλλη ὅταν εἶπε πὼς πρέπει, σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα, γιὰ νὰ γίνῃ ἐθνοσυνέλευσις νὰ ψηφιστῇ πρῶτα ἀπὸ τοὺς Βουλευτάς.

—Σιγά, τοῦ εἶπανε, μὴν παρίζουμε τὸ Σύνταγμα, ποὺ τὴν ἡμέραν κατακυβερνᾷ.

Ἰδιὰ ἀπάντησιν μποροῦσε νὰ δοθεῖ καὶ στὸν κ. Εὐταξίαν. Νὰ λογαριάζουμε σήμερον τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ πείσουμε τὸ χάος, εἶναι τὸ ἴδιον σὰ νὰ πνίγῃται, πού λέει καὶ ὁ λόγος, καὶ νὰ τρέμει μήπως καὶ βρέξει τὰ παπούτσι σου.

*

ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ στὸν Τυπάλον καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς τοῦ Ναυτικοῦ. Κι ἂν δὲ δοθεῖ, λέει, γλήγορα ἡ ἀμνηστία, θὰ γίνῃ συλλαλητήριον καὶ δὲν ξέρομε κ' ἐμεῖς τί ἄλλο, γιὰ νὰ ξεδιαστούμε νὰ τὴ δώσουν.

Καμαρώστε ρεζίλι. Δὲ καὶ λίγον καιρὸ φωνάζανε ὅλοι πὼς πρέπει νὰ τουφεκιστοῦν κατὰ οἱ στασιαστὲς ἀξιωματικοί. Τώρα ζητᾷνε ὅλοι νὰν τοὺς δοθεῖ ἀμνηστία.

Γιὰ νὰλλάξῃ τόσο γλήγορα ἡ κοινὴ γνώμη, πᾶσι νὰ πεί πὼς τὸ ζήτημα δὲν τὸ διαχειριστήκανε ἀπὸ μιᾶς καὶ ἀρχῆς καλὰ οἱ ἀρμόδιοι. Χρειάζετανε, φυσικὰ, κάποιος νους πολιτικὸς (πού ἔλειπε ὁλωδοιόλου καὶ σὲ τούτῃ τὴν περίστασιν) γιὰ νὰ δοῦν οἱ Κυβερνήτες μας πὼς δὲν ἔπρεπε νὰν τὰ σπρώξουν τὰ πράγματα στὸ ἀπροχώρητον, ἀφοῦ μὲ κανένα λόγο δὲ σύφερνε νὰ γίνῃ δίκη καὶ νὰ ξεδιπλωθοῦνε δημοκρατικὰ μερικὰ πράγματα πού πρέπει γιὰ πάντα νὰ μένουν κρυφά.

*

Τί εἶναι πάλι αὐτὲς οἱ πανηγυρικὲς ἐκλογές τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ «Στρ. Συνδέσμου»; Τὴ μιὰ μέρα γράψανε οἱ φημερίδες πὼς θὰ γίνον ἐκλογές τῆς ἄλλης μέρας μᾶς καταστρώσανε τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων καὶ τὴν τρίτῃ μᾶς εἶπανε πόσοι καὶ ποιοὶ ἀπὸ κάθε στρατ. σώμας πιτύχανε.

Ἀπαράλλαχτα σὰ νᾶρχε βουλευτικὲς ἐκλογές! Μὰ ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» (ἀφοῦ ὑπάρχει δὲ καὶ ἀνάγκη εἰληκτικῆς) δὲν μπορεῖ νὰ μάθει ποιοὶ δίνει τίς ἐφημερίδες τίς πληροφορίες γιὰ τέτοια ρεζίλιματα καὶ νὰν τοῦ εἴπῃ μὲ ψιλοὺ γὰρ τὸ στόμα;

γικτὶ δὲν ἔχει μπράτσα. Ἀπὸ τοῦ τὴν εἶδα εἶμαι θανάσιμα λαθωμένος μὲ τὴ σκίττα τῆς ὁμορφίας. Κι ἀπὸ τότε καὶ μένα τὰ μπράτσα μου πείσανε καὶ δὲν μπορῶ πιά, ποτὲ πιά, νὰ δημιουργήσω ποτέ..

Κύταξε ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἶδε πὼς εἶχανε ἡλιος πολλὴ καὶ πῆρε τὴν ἄσπρη καλοκαιρινὴν του ὀμπρέλλαν μὲ τὴν πράσιναν φόντρα ἀπομείσιν. Ἀφαιρημένος τὴν ἀνοίξε καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες τοῦ ξενοδοχείου του, ἡ πορτιέρα του τὸν εἶδε καὶ φώναξε ὅλα τὰ γκαρσόνια νὰ τρέξουνε νὰ τὸν δοῦνε. Κι ἀρχίσανε ὅλοι πίσω του νὰ γελοῦνε νὰ τὸν βλέπουνε ἔτσι μὲ ἀνοιγμένη τὴν ὀμπρέλλαν νὰ κατεβαίνει τὶς σκάλες. Σὰν ἔφτασε στὴν ὁδὸ πορτῆ, ἔκλεισε προσεχτικὰ τὴν ὀμπρέλλαν, τὴν ἔβαλε ἀπομάσκακα καὶ πῆρε τὸ δρόμον τοῦ Μουτείου, βουτηγμένος ἀπὸ κορμῆς στὶς σκέψεις του.

Οἱ γάτες πάλι προβάλλανε ἀπὸ τὰ κτώφλια τῶν σπιτιῶν καὶ τὸν κυτᾷσαν καὶ χαμογελοῦσαν μὲ περιφρόνησιν. Καὶ γλύφανε εὐχαριστημέναν τὰ γαντζονυχάκια τοὺς πόδια καὶ λέγανε κυτᾷντας τὸ Γοργίαν, πού περνοῦσε ἀφαιρημένος μὲ τὴν κλειστήν ὀμπρέλλαν καὶ σκουνοῦσε ἐδῶ κ' ἐκεῖ: Ἀπ' αὐτὸ ἐκεῖ πέρα τὸ πρᾶμα πού περπατᾷ καὶ μουρμουρίζει πάλι πὺς χρήσιμες εἶμασταν ἐμεῖς.